

LIETUVOS RESPUBLIKOS KONSTITUCINIS TEISMAS
LIETUVOS RESPUBLIKOS VARDU

NUTARIMAS

**DĖL LIETUVOS RESPUBLIKOS PAREIGŪNŲ IR KARIŲ VALSTYBINIŲ
PENSIJŲ ĮSTATYMO 3 STRAIPSNIO 1 DALIES (2007 M. SAUSIO 18 D.
REDAKCIJA) 1, 5 PUNKTŲ, 11 STRAIPSNIO 1 DALIES (2005 M.
GEGUŽĖS 19 D. REDAKCIJA) ATITIKTIES LIETUVOS RESPUBLIKOS
KONSTITUCIJAI IR BYLOS DALIES NUTRAUKIMO**

2016 m. sausio 26 d. Nr. KT5-N2/2016

Vilnius

Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas, susidedantis iš Konstitucinio Teismo teisėjų Elvyros Baltutytės, Vytauto Greičiaus, Danutės Jočienės, Prano Kuconio, Gedimino Mesonio, Vyto Miliaus, Egidijaus Šileikio, Algirdo Taminsko, Dainiaus Žalimo,

sekretoriaujant Daivai Pitrėnaitei,

dalyvaujant pareiškėjo Vilniaus apygardos administracinio teismo atstovui teisėjui Ernestui Spruogiui,

remdamasis Lietuvos Respublikos Konstitucijos 102, 105 straipsniais, Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo įstatymo 1 straipsniu, viešame Teismo posėdyje 2015 m. gruodžio 29 d. išnagrino konstitucinės justicijos bylą Nr. 39/2014-2/2015 pagal:

1) pareiškėjo Vilniaus apygardos administracinio teismo prašymą Nr. 1B-51/2014 ištirti, ar:

– Lietuvos Respublikos pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 3 straipsnio 1 dalies (2007 m. sausio 18 d. redakcija) 1 punkto nuostata „Pareigūnų ir karių valstybinė pensija skiriama ir išmokama išėjusiems iš tarnybos šio įstatymo 1 straipsnyje nurodytiems pareigūnams ir kariams <...> ištarnavusiems vidaus reikalų <...> sistemose <...> 20 ir daugiau metų“, 11 straipsnio 1 dalis (2005 m. gegužės 19 d. redakcija) tiek, kiek jomis nebuvo draudžiama teisėjams gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją, neprieštaravo Lietuvos Respublikos Konstitucijos 52 straipsniui, konstituciniams teisinės valstybės, socialinės orientacijos, atsakingo valdymo principams;

– Lietuvos Respublikos socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo

5 straipsnio 1 dalis (2009 m. gruodžio 9 d., 2010 m. vasario 11 d., 2010 m. spalio 26 d. redakcijos) tiek, kiek ja nebuvo draudžiama teisėjams gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją, neprieštaravo Lietuvos Respublikos Konstitucijos 52 straipsniui, konstituciniams teisinės valstybės, socialinės orientacijos, atsakingo valdymo principams;

2) pareiškėjo Vilniaus apygardos administracinio teismo prašymą Nr. 1B-78/2014 ištirti, ar:

– Lietuvos Respublikos pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 3 straipsnio 1 dalies (2007 m. sausio 18 d. redakcija) 5 punktas, 11 straipsnio 1 dalis (2005 m. gegužės 19 d. redakcija) tiek, kiek jais nebuvo draudžiama valstybės tarnautojams gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją, neprieštaravo Lietuvos Respublikos Konstitucijos 52 straipsniui, konstituciniams teisinės valstybės, socialinės orientacijos, atsakingo valdymo principams;

– Lietuvos Respublikos socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo 5 straipsnio 1 dalis (2010 m. spalio 26 d. redakcija) tiek, kiek ja nebuvo draudžiama valstybės tarnautojams gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją, neprieštaravo Lietuvos Respublikos Konstitucijos 52 straipsniui, konstituciniams teisinės valstybės, socialinės orientacijos, atsakingo valdymo principams.

Konstitucinio Teismo 2015 m. gruodžio 16 d. sprendimu šie prašymai sujungti į vieną bylą ir jai suteiktas numeris 39/2014-2/2015.

Konstitucinis Teismas

nustatė:

I

1. Pareiškėjas Vilniaus apygardos administracinis teismas nagrinėjo dvi administracines bylas, kuriose ginčas kilo dėl neteisėtai pagal Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo nuostatas sumažintų pareigūnų ir karių valstybinių pensijų dalių priteisimo asmenims, kuriems pagal Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymą įgijus teisę į šią valstybinę pensiją už tarnybą, vienas iš jų eina apylinkės teismo teisėjo pareigas, o kitas tam tikrą laikotarpį (šiek tiek daugiau nei du mėnesius) ėjo pakaitinio valstybės tarnautojo pareigas Kalėjimų departamente prie Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijos.

Vilniaus apygardos administracinis teismas, konstatavęs, kad yra pagrindas abejoti, ar pagal Konstituciją minėti asmenys apskritai gali pretenduoti gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją, kai tuo pat metu eina teisėjo arba ėjo valstybės tarnautojo pareigas, ir kad tik pašalinus šią abejonę gali būti sprendžiamas klausimas dėl minėtų asmenų reikalavimo priteisti pareigūnų ir karių valstybines pensijas tiek, kiek jos neteisėtai sumažintos, sustabdė administracinių bylų nagrinėjimą ir kreipėsi į Konstitucinį Teismą su prašymais ištirti ginčijamų Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo, Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo nuostatų atitiktį

Konstitucijai.

2. Pareiškėjo Vilniaus apygardos administracinio teismo prašymai grindžiami šiais argumentais.

Pagal Konstituciją valstybinės pensijos skyrimas ir mokėjimas gali būti teisėti tik tada, kai asmeniui reikalinga socialinė parama, arba ypatingais, Konstituciją atitinkančiais ir įstatyme nustatytais atvejais. Lietuvos Respublikos valstybinių pensijų įstatyme nustatytų Lietuvos Respublikos pirmojo ir antrojo laipsnių, nukentėjusiųjų asmenų, mokslininkų, teisėjų valstybinių pensijų skyrimas ir mokėjimas iš esmės siejamas ne tik su tarnyba, bet ir su senatve arba neįgalumu, t. y. iš esmės su socialinės paramos būtinumu, o pareigūnų ir karių valstybinės pensijos yra mokamos pirmiausia už tarnybą.

Pagal oficialiosios konstitucinės doktrinos nuostatas pareigūnų ir karių valstybinė pensija savo prigimtimi ir pobūdžiu skiriasi nuo valstybinių socialinio draudimo pensijų (taigi ir nuo senatvės pensijos) tuo, kad ši pensija skiriama asmenims už atliktą tarnybą Lietuvos valstybei ir yra mokama iš valstybės biudžeto lėšų. Nurodyti ypatumai suponuoja tai, kad įstatymų leidėjas turi įgaliojimus nustatyti ir tokį teisinį reguliavimą, pagal kurį tokia pensija nėra skiriama asmenims, neišėjusiems iš tarnybos arba tokia pensija nėra mokama asmenims, kurie išėjo iš tarnybos ir jiems pareigūnų ir karių valstybinė pensija buvo paskirta ir mokama, kai jie grįžta į tarnybą, už kurią skiriama ir mokama pareigūnų ir karių valstybinė pensija.

Teisė gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją nėra konstitucinė, nes neįtvirtinta Konstitucijoje, taigi, kitaip negu valstybinių socialinio draudimo pensijų atveju, įstatymų leidėjas jos gali apskritai nenustatyti, o jei nusprendė ją nustatyti, jis gali numatyti įvairias Konstitucijai neprieštaraujančias sąlygas, kurioms esant asmenys galėtų gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją arba jos negauti. Kadangi teisė gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją nėra konstitucinė, ją vertinti lyginant su konstitucinėmis teisėmis į darbą, nuosavybę galima tik su išlygomis.

Įstatymų leidėjas, nustatydamas teisę į pensiją už tarnybą, yra saistomas Konstitucijos normų ir principų, taip pat jos preambulėje įtvirtinto atviros, teisingos, darnios pilietinės visuomenės ir teisinės valstybės siekio, valstybės socialinės orientacijos principo, atsakingo valdymo principo, be kita ko, užtikrinančio tvarų valstybės socialinį ir ekonominį vystymąsi bei reiškiančio ir tai, kad, teikiant tam tikriems asmenims privilegijas, valstybė negali būti finansiškai alinama. Taigi įstatymų leidėjas turi ne tik įgaliojimus, bet ir konstitucinę pareigą nustatyti tokį teisinį reguliavimą, pagal kurį tokia pensija nėra skiriama asmenims, neišėjusiems iš tarnybos arba tokia pensija nėra mokama asmenims, kurie išėjo iš tarnybos ir kuriems buvo paskirta ir mokama pareigūnų ir karių valstybinė pensija, kai jie grįžta į tarnybą, už kurią skiriama ir mokama pareigūnų ir karių valstybinė pensija.

Kadangi pagal Konstituciją valstybės (viešojo) tarnyba, išlaikoma iš valstybės ir

savivaldybių biudžetų, konstitucinės paskirties požiūriu yra vientisa, ji turi užtikrinti viešąjį interesą, valstybinės pensijos, atsižvelgiant į visuminį konstitucinį reguliavimą, negali būti skiriamos, o paskirtosios – mokamos jokiems valstybės (viešojoje) tarnyboje einantiems pareigas ar valstybės valdžios funkcijas atliekantiems asmenims, be kita ko, teisėjams ir valstybės tarnautojams. Kitoks Konstitucijos nuostatų aiškinimas reikštų, kad valstybės (viešojoje) tarnyboje einantiems pareigas ar valstybės valdžios funkcijas atliekantiems asmenims valstybinė pensija mokama kaip privilegija, o tai nedera su Konstitucijos 52 straipsniu, konstituciniais teisinės valstybės, valstybės socialinės orientacijos, atsakingo valdymo principais.

II

Rengiant bylą Konstitucinio Teismo posėdžiui gauti suinteresuoto asmens Seimo atstovo Seimo nario Jono Varkalos rašytiniai paaiškinimai, kuriuose teigiama, kad ginčijamos Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo, Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo nuostatos neprieštarauja Konstitucijai. Suinteresuoto asmens Seimo atstovo pozicija grindžiama šiais argumentais.

Pagal Konstituciją įstatymu gali būti nustatytos ne tik Konstitucijos 52 straipsnyje *expressis verbis* nurodytos senatvės ir invalidumo pensijos, bet ir kitokios pensijos. Viena iš tokių pensijų yra pareigūnų ir karių valstybinė pensija, kuri reguliuojama atskiru įstatymu ir skiriama bei mokama už tarnybą įstatyme nurodytose vidaus reikalų, valstybės saugumo, krašto apsaugos, prokuratūros sistemose ir institucijose.

Pagal oficialiąją konstitucinę doktriną įstatyme įtvirtintos pareigūnų ir karių valstybinės pensijos paskirtis yra *inter alia* atlyginti už sudėtingą, atsakingą, dažnai rizikingą ir pavojingą asmens tarnybą valstybei; valstybinių pensijų ypatumai leidžia įstatymų leidėjui, atsižvelgiant į visas reikšmingas aplinkybes ir paisant Konstitucijos normų ir principų, nustatyti atitinkamas šios pensijos skyrimo sąlygas; šių pensijų gavimas siejamas su atitinkamu asmens statusu (tarnyba, nuopelnais ar kitomis aplinkybėmis, nuo kurių priklauso valstybinės pensijos skyrimas). Taigi įstatymų leidėjas turi diskreciją nustatyti, kokiems asmenims pareigūnų ir karių valstybinė pensija yra skiriama ir mokama, šios pensijos skyrimo ir mokėjimo pagrindus ir sąlygas.

Įgyvendindamas šią diskreciją, įstatymų leidėjas yra saistomas Konstitucijos, be kita ko, konstitucinio asmenų lygybės principo, pagal kurį pareigūnai ir kariai, kurių teisinė padėtis yra vienoda, t. y. tarp jų nėra tokio pobūdžio ir tokios apimties skirtumų, kad tokių pareigūnų ir karių nevienodas traktavimas būtų objektyviai pateisinamas, turi būti traktuojami vienodai. Taigi įstatymų leidėjas, atsižvelgdamas į minėtą konstitucinę doktriną, negalėjo ir negali išskirti iš pareigūnų ir karių valstybinės pensijos gavėjų, be kita ko, teisėjų, valstybės tarnautojų, ir nustatyti jiems kitokių pareigūnų ir karių valstybinės pensijos mokėjimo sąlygų negu kitiems šios pensijos gavėjams (pavyzdžiui, advokatams, antstoliams arba dirbantiesiems privačiame sektoriuje), t. y. šių pensijų

nemokėti ar mokėti kitaip, kol jie eina minėtas pareigas.

III

Rengiant bylą Konstitucinio Teismo posėdžiui gauta Lietuvos Respublikos socialinės apsaugos ir darbo ministrės Algimantos Pabedinskienės rašytinė nuomonė.

IV

Konstitucinio Teismo posėdyje pareiškėjo Vilniaus apygardos administracinio teismo atstovas teisėjas E. Spruogis iš esmės pakartojo prašymuose išdėstytus argumentus, pateikė papildomus paaiškinimus ir atsakė į Konstitucinio Teismo teisėjų klausimus.

Konstitucinis Teismas

konstatuoja:

I

1. Pareiškėjas Vilniaus apygardos administracinis teismas prašo ištirti, ar Konstitucijos 52 straipsniui, konstituciniams teisinės valstybės, socialinės orientacijos, atsakingo valdymo principams neprieštaravo:

– Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 3 straipsnio 1 dalies (2007 m. sausio 18 d. redakcija) 1 punkto nuostata „Pareigūnų ir karių valstybinė pensija skiriama ir išmokama išėjusiems iš tarnybos šio įstatymo 1 straipsnyje nurodytiems pareigūnams ir kariams <...> išstarnavusiems vidaus reikalų <...> sistemose <...> 20 ir daugiau metų“ tiek, kiek ja nebuvo draudžiama teisėjams gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją;

– Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 3 straipsnio 1 dalies (2007 m. sausio 18 d. redakcija) 5 punktas tiek, kiek juo nebuvo draudžiama valstybės tarnautojams gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją;

– Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 11 straipsnio 1 dalis (2005 m. gegužės 19 d. redakcija) tiek, kiek ja nebuvo draudžiama teisėjams ir valstybės tarnautojams gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją;

– Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo 5 straipsnio 1 dalis (2009 m. gruodžio 9 d., 2010 m. vasario 11 d., 2010 m. spalio 26 d. redakcijos) tiek, kiek ja nebuvo draudžiama teisėjams ir valstybės tarnautojams gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją.

2. Seimas 1994 m. gruodžio 13 d. priėmė Lietuvos Respublikos vidaus reikalų, valstybės saugumo, krašto apsaugos ir prokuratūros pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymą, kuris įsigaliojo 1995 m. sausio 1 d.

Pažymėtina, jog iš šio įstatymo *travaux préparatoires* matyti, kad juo, be kita ko, buvo siekiama užtikrinti vidaus reikalų, valstybės saugumo, krašto apsaugos ir prokuratūros institucijų tinkamą funkcionavimą, taip pat nustatyti tokį teisinį reguliavimą, pagal kurį pareigūnų ir karių

valstybinės pensijos dydis, skyrimo ir mokėjimo sąlygos užtikrintų tarnybos, už kurią skiriama ši pensija, patrauklumą, skatintų tarnauti asmenis, atitinkančius statutinių valstybės institucijų pareigūnams ir kariams keliamus reikalavimus.

Vidaus reikalų, valstybės saugumo, krašto apsaugos ir prokuratūros pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymas buvo ne kartą keičiamas ir (arba) papildomas, *inter alia* Seimo 2005 m. gegužės 19 d. priimtu Lietuvos Respublikos vidaus reikalų, Specialiųjų tyrimų tarnybos, valstybės saugumo, krašto apsaugos, prokuratūros, Kalėjimų departamento, jam pavaldžių įstaigų bei valstybės įmonių pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo pakeitimo įstatymu, kurio 1 straipsniu Vidaus reikalų, valstybės saugumo, krašto apsaugos ir prokuratūros pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymas (1994 m. gruodžio 13 d. redakcija su vėlesniais pakeitimais ir papildymais) buvo pakeistas ir išdėstytas nauja redakcija, taip pat Seimo 2007 m. spalio 18 d. priimtu Lietuvos Respublikos vidaus reikalų, Specialiųjų tyrimų tarnybos, valstybės saugumo, krašto apsaugos, prokuratūros, Kalėjimų departamento, jam pavaldžių įstaigų bei valstybės įmonių pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo pavadinimo, 1, 3, 6, 12 ir 16 straipsnių pakeitimo ir papildymo įstatymu, kurio 1 straipsniu buvo pakeistas įstatymo pavadinimas – jis pavadintas Lietuvos Respublikos pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymu.

3. Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 3 straipsnio „Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų skyrimo sąlygos“ 1 dalyje (2007 m. sausio 18 d. redakcija), kurios 1, 5 punktų tiek, kiek nurodyta, atitiktį Konstitucijai ginčija pareiškėjas, buvo nustatyta:

„1. Pareigūnų ir karių valstybinė pensija skiriama ir išmokama išėjusiems iš tarnybos šio įstatymo 1 straipsnyje nurodytiems pareigūnams ir kariams:

1) išstarnavusiems vidaus reikalų, valstybės saugumo, krašto apsaugos sistemose, Specialiųjų tyrimų tarnyboje, Kalėjimų departamente ar jam pavaldžiose įstaigose ir valstybės įmonėse, muitinės sistemoje (dirbusiems muitinės mobiliosiose grupėse ar muitinės postuose arba atlikusiems operatyvinę veiklą ir (arba) ikiteisminį tyrimą) 20 ir daugiau metų;

<...>

5) sukakusiems įstatymų arba statutų nustatytą išleidimo į atsargą amžių (jei toks amžius nenustatytas, – senatvės pensijos amžių) ir išstarnavusiems vidaus reikalų, valstybės saugumo, krašto apsaugos, prokuratūros sistemose, Specialiųjų tyrimų tarnyboje, Kalėjimų departamente ar jam pavaldžiose įstaigose ir valstybės įmonėse, muitinės sistemoje (dirbusiems muitinės mobiliosiose grupėse ar muitinės postuose arba atlikusiems operatyvinę veiklą ir (arba) ikiteisminį tyrimą) 5 ir daugiau metų.“

Taigi Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 3 straipsnyje, *inter alia* jo 1 dalyje (2007 m. sausio 18 d. redakcija), nustatytos pareigūnų ir karių valstybinių pensijų skyrimo ir mokėjimo pareigūnams ir kariams, nurodytiems šio įstatymo 1 straipsnyje, sąlygos.

4. Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 11 straipsnio „Pensijos mokėjimas tarnaujantiems ir dirbantiems pensininkams“ 1 dalyje (2005 m. gegužės 19 d. redakcija), kurios atitiktį Konstitucijai tiek, kiek nurodyta, ginčija pareiškėjas, buvo nustatyta: „Tarnaujantiems pareigūnams ir kariams valstybinės pensijos nemokamos, išskyrus našlių pensijas.“ Tai *inter alia* reiškia, kad išėjusiems iš tarnybos pareigūnams ir kariams, kuriems buvo paskirta ir mokama pareigūnų ir karių valstybinė pensija, grįžus į tarnybą, už kurią skiriama ir mokama pareigūnų ir karių valstybinė pensija, tokia pensija nebuvo mokama.

5. Apibendrinant Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 3 straipsnio 1 dalies (2007 m. sausio 18 d. redakcija) 1, 5 punktuose, 11 straipsnio 1 dalyje (2005 m. gegužės 19 d. redakcija) nustatytą pareigūnų ir karių valstybinių pensijų skyrimą ir mokėjimą įtvirtinusį teisinį reguliavimą, pažymėtina, kad pareigūnų ir karių valstybinė pensija šio įstatymo 1 straipsnyje nurodytiems pareigūnams ir kariams galėjo būti skiriama ir mokama tik tada, kai jie:

– buvo išėję iš tarnybos, t. y. nustoję atitinkamai eiti pareigūno, kario pareigas vidaus reikalų, valstybės saugumo, krašto apsaugos sistemose, Specialiųjų tyrimų tarnyboje, Kalėjų departamente ar jam pavaldžiose įstaigose ir valstybės įmonėse, taip pat kitose Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatyme nurodytose institucijose,

– atitiko kitas įstatyme nustatytas sąlygas: buvo išstarnavę vidaus reikalų ir kitose nurodytose sistemose (muitinės sistemoje dirbdami tik tam tikrą darbą) bei institucijose 20 ir daugiau metų arba 5 ir daugiau metų, bet mažiau nei 20 metų, ir sukakę įstatymų arba statutų nustatytą išleidimo į atsargą amžių (jei toks amžius nenustatytas, – senatvės pensijos amžių).

Taigi konstatuotina, kad pagal Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 3 straipsnio 1 dalies (2007 m. sausio 18 d. redakcija) 1, 5 punktus, 11 straipsnio 1 dalį (2005 m. gegužės 19 d. redakcija) pareigūnams ir kariams, atitikusiems įstatyme nustatytas pareigūnų ir karių valstybinės pensijos skyrimo sąlygas (išstarnavusiems tam tikrą metų skaičių arba išstarnavusiems minimalų nustatytą metų skaičių ir sukakusiems tam tikrą amžių), tačiau neišėjusiems iš tarnybos, už kurią skiriama pareigūnų ir karių valstybinė pensija, arba grįžusiems į ją, pareigūnų ir karių valstybinė pensija nebuvo skiriama ir (arba) mokama.

6. Pažymėtina, kad nei pareiškėjo ginčijamuose Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 3 straipsnio 1 dalies (2007 m. sausio 18 d. redakcija) 1, 5 punktuose, 11 straipsnio 1 dalyje (2005 m. gegužės 19 d. redakcija), nei kuriose nors kitose šio įstatymo nuostatose nebuvo nustatyta, kad pareigūnų ir karių valstybinė pensija nėra skiriama ir (arba) mokama teisę ją gauti turintiems pareigūnams ir kariams, jeigu jie, išėję iš tarnybos, už kurią skiriama ir mokama pareigūnų ir karių valstybinė pensija, dirba kitą darbą, *inter alia* eina teisėjo, valstybės tarnautojo pareigas.

7. Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 3 straipsnis, *inter alia* jo 1 dalis (2007 m. sausio 18 d. redakcija), 11 straipsnis (2005 m. gegužės 19 d. redakcija) buvo ne kartą keičiami.

7.1. Seimas 2014 m. liepos 10 d. priėmė Lietuvos Respublikos pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 3, 12, 15, 16 straipsnių pakeitimo, Įstatymo papildymo 15¹ straipsniu ir 11 straipsnio pripažinimo netekusiu galios įstatymą, išskyrus nurodytąją išimtį, įsigaliojusį 2015 m. sausio 1 d., kurio 1 straipsniu pakeitė Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 3 straipsnį (2005 m. gegužės 19 d. redakcija su vėlesniais pakeitimais) ir papildė jį tokia 3 dalimi: „Tarnaujantiems pareigūnams ir kariams valstybinės pensijos nemokamos, išskyrus našlių pensijas“, o šio įstatymo 2 straipsniu pripažino netekusia galios Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų 11 straipsnį (2005 m. gegužės 19 d. redakcija su vėlesniu pakeitimu).

Taigi pareiškėjo ginčijama Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų 11 straipsnio 1 dalis (2005 m. gegužės 19 d. redakcija) buvo pripažinta netekusia galios, tačiau joje buvusi nuostata išliko – ji įtvirtinta šio įstatymo 3 straipsnio 3 dalyje (2014 m. liepos 10 d. redakcija).

7.2. Seimas 2015 m. birželio 25 d. priėmė Lietuvos Respublikos pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo Nr. I-693 3, 6, 7, 9, 16 straipsnių pakeitimo ir Įstatymo papildymo 15² straipsniu įstatymą, išskyrus nurodytąją išimtį, įsigaliojusį 2016 m. sausio 1 d., kurio 1 straipsniu pakeitė Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 3 straipsnį (2005 m. gegužės 19 d. redakcija su vėlesniais pakeitimais), tačiau jame nustatytas teisinis reguliavimas tuo aspektu, kad jame nėra nustatyta, jog pareigūnų ir karių valstybinė pensija nėra skiriama ir (arba) mokama teisę ją gauti turintiems pareigūnams ir kariams, jeigu jie, išėję iš tarnybos, už kurią skiriama ir mokama pareigūnų ir karių valstybinė pensija, dirba kitą darbą, *inter alia*, eina teisėjo, valstybės tarnautojo pareigas, nepakito.

Nagrinėjamos konstitucinės justicijos bylos kontekste paminėtina, kad, palyginus Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų 3 straipsnyje (2015 m. birželio 25 d. redakcija) nustatytą teisinį reguliavimą su pirmiau galiojusi teisiniu reguliavimu, matyti, jog pasikeitė tik tai, kad pareigūnų ir karių valstybinė pensija yra skiriama ir mokama, jei asmuo ištarnauja vidaus reikalų ir kitose nurodytose sistemose (muitinės sistemoje dirbdamas tik tam tikrą darbą) bei institucijose ne 20 metų ir daugiau, o 25 metus ir daugiau. Be to, nustatytas pereinamasis laikotarpis, per kurį tam tikriems pareigūnams ir kariams, atsižvelgiant į jų tarnybos stažą pareigūnų ir karių valstybinei pensijai skirti, reikalavimas būti ištarnavusiems 25 metus netaikomas.

8. Nagrinėjamos konstitucinės justicijos bylos, kurioje tiriama teisinio reguliavimo, susijusio su asmenimis, gaunančiais pareigūnų ir karių valstybinę pensiją ir einančiais teisėjo arba valstybės tarnautojo pareigas, atitiktis Konstitucijai, kontekste paminėtinos Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo nuostatos, kuriomis reguliuojamos pareigūnų ir karių valstybinės pensijos dydį apibrėžiančios sudedamosios dalys, taip pat Lietuvos Respublikos teisėjų atlyginimų ir Lietuvos Respublikos valstybės tarnybos įstatymų nuostatos, kuriomis atitinkamai reguliuojamos teisėjų atlyginimo ir valstybės tarnautojų darbo užmokesčio sudedamosios dalys.

8.1. Pagal Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 7 straipsnio 1 dalį (2005 m. gegužės 19 d. redakcija) pareigūnų ir karių valstybinė pensija už tarnybą skiriama pagal paskutinio mėnesio, kurį pareigūnas ar karys nustoja eiti pareigas, jam nustatytą darbo užmokestį; į šį darbo užmokestį įskaitoma pareiginė alga (tarnybinis atlyginimas), taip pat priedai už tarnybos Lietuvos valstybei stažą, laipsnį (tarnybinį rangą), kvalifikacinę kategoriją (kvalifikacinį rangą), kai šie priedai mokami įstatymų nustatyta tvarka.

Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 7 straipsnio 1 dalis (2005 m. gegužės 19 d. redakcija) buvo ne kartą keičiama, *inter alia* Seimo 2009 m. balandžio 23 d. priimtu Lietuvos Respublikos pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 7 ir 11 straipsnių pakeitimo įstatymu, minėtu 2015 m. birželio 25 d. priimtu Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo Nr. I-693 3, 6, 7, 9, 16 straipsnių pakeitimo ir Įstatymo papildymo 15² straipsniu įstatymu.

Palyginus Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 7 straipsnio 1 dalyje (2009 m. balandžio 23 d., 2015 m. birželio 25 d. redakcijos) nustatytą teisinį reguliavimą su nustatytu šio įstatymo 7 straipsnio 1 dalyje (2005 m. gegužės 19 d. redakcija), pažymėtina, jog jis nepakito tuo aspektu, kad pareigūnų ir karių valstybinės pensijos už tarnybą dydis priklauso nuo pareigūno ar kario darbo užmokesčio dydžio, į kurį, be kita ko, įskaitomas priedas už tarnybos Lietuvos valstybei stažą.

8.2. Pagal Teisėjų atlyginimų įstatymo 4 straipsnio 2 dalį bendrosios kompetencijos ir specializuotų teismų teisėjų atlyginimas, be kita ko, susideda iš priedo už iš tarnautus Lietuvos valstybei metus, o pagal Valstybės tarnybos įstatymo 23 straipsnio (2008 m. gruodžio 9 d. redakcija) 1 dalies 2 punktą valstybės tarnautojo darbo užmokestį, be kita ko, sudaro priedai, vienas iš kurių pagal šio įstatymo 25 straipsnio 1 dalies 1 punktą yra priedas už tarnybos Lietuvos valstybei stažą.

Pagal Teisėjų atlyginimų įstatymo 5 straipsnio 1 dalį bendrosios kompetencijos ir specializuotų teismų teisėjams mokamas priedas už iš tarnautus Lietuvos valstybei metus nuo 1990 m. kovo 11 d. einant pareigas, nurodytas Valstybės tarnybos įstatymo 4 straipsnio 1–4 dalyse ir 5 dalies 1–4 punktuose (išskyrus savivaldybės tarybos narius, kurie nebuvo merais ir mero pavaduotojais). Pažymėtina, kad Valstybės tarnybos įstatymo 4 straipsnio 2 dalyje (2003 m. liepos 4 d. redakcija su vėlesniais pakeitimais) reguliuojamas Valstybės tarnybos įstatymo taikymas statutiniams valstybės tarnautojams. Į iš tarnautus Lietuvos valstybei metus, už kuriuos nurodytiems teisėjams mokamas minėtas priedas, įskaitomas ir laikas einant statutinio valstybės tarnautojo pareigas.

Kaip nustatyta Valstybės tarnybos įstatymo 42 straipsnio 1 dalyje (2008 m. gruodžio 9 d., 2010 m. birželio 22 d., 2013 m. gegužės 9 d. redakcijos), pagal šį įstatymą tarnybos stažą sudaro Lietuvos valstybei iš tarnautų nuo 1990 m. kovo 11 d. einant valstybės tarnautojo pareigas, įskaitant

šio įstatymo 4 straipsnio 3 ir 4 dalyse, 5 dalies 1–4 punktuose nurodytas pareigas (išskyrus savivaldybės tarybos narius, kurie nebuvo meru ir mero pavaduotoju), metų skaičius. Pažymėtina, kad pagal Valstybės tarnybos įstatymo 2 straipsnio 6 dalį statutinis valstybės tarnautojas – *inter alia* toks valstybės tarnautojas, kurio tarnybą reglamentuoja įstatymo patvirtintas statutas. Taigi į tarnybos Lietuvos valstybei stažą, už kurį valstybės tarnautojui mokamas minėtas priedas, įskaitomas ir laikas einant statutinio valstybės tarnautojo pareigas.

Pažymėtina, kad tiek pagal Teisėjų atlyginimų įstatymo 5 straipsnio 2 dalį, tiek pagal Valstybės tarnybos įstatymo 25 straipsnio 2 dalį priedą už išstarnautus valstybei metus (tarnybos stažą) sudaro 3 procentai pareiginės algos už kiekvienus trejus tarnybos Lietuvos valstybei metus, tačiau priedo dydis neturi viršyti 30 procentų pareiginės algos.

8.3. Apibendrinant nurodytą Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų, Teisėjų atlyginimų, Valstybės tarnybos įstatymuose nustatytą teisinį reguliavimą konstatuotina, kad pagal jį sudaromos prielaidos susiklostyti tokioms teisinėms situacijoms, kai asmeniui, kuriam mokama pareigūnų ir karių valstybinė pensija, einančiam teisėjo arba valstybės tarnautojo pareigas, išskyrus tokias valstybės tarnautojo pareigas, už kurias skiriama ir mokama pareigūnų ir karių valstybinė pensija, už tuos pačius išstarnautus Lietuvos valstybei metus (tarnybos stažą) yra mokama ir pareigūnų ir karių valstybinė pensija (jos dalis), ir atlyginimo (darbo užmokesčio) sudedamoji dalis – priedas už išstarnautus Lietuvos valstybei metus (tarnybos stažą).

9. Minėta, kad pareiškėjas ginčija ir Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo 5 straipsnio 1 dalies (2009 m. gruodžio 9 d., 2010 m. vasario 11 d., 2010 m. spalio 26 d. redakcijos) atitiktį Konstitucijai.

9.1. Seimas 2009 m. gruodžio 9 d. priėmė Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinąjį įstatymą, kuris, išskyrus jo 16 straipsnį, įsigaliojo 2010 m. sausio 1 d.

Konstitucinis Teismas 2012 m. vasario 6 d., 2013 m. kovo 5 d., 2013 m. lapkričio 20 d. nutarimuose, priimtuose konstitucinės justicijos bylose, kuriose buvo tiriama *inter alia* Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo nuostatų atitiktis Konstitucijai, yra pažymėjęs, kad Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinasis įstatymas, kaip konstatuota jo preambulėje, buvo priimtas siekiant apriboti ekonomikos krizės nulemtą valstybės ir Valstybinio socialinio draudimo fondo biudžetų deficito didėjimą. Šiuo įstatymu, atsižvelgiant į valstybėje susidariusią itin sunkią ekonominę, finansinę padėtį ir siekiant kiek įmanoma labiau apsaugoti socialiai jautrių asmenų grupes, nustatyta tokia socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo tvarka, kuri suponavo paskirtų socialinių išmokų, *inter alia* valstybinių pensijų, sumažinimą. Pažymėta ir tai, kad Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinajame įstatyme buvo nustatyta, jog jis taikomas tik laikinai.

9.2. Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo 5 straipsnio 1 dalyje

(2009 m. gruodžio 9 d. redakcija), kurios atitiktį Konstitucijai tiek, kiek nurodyta, ginčija pareiškėjas, buvo nustatyta:

„Šio įstatymo 4 straipsnyje nustatyta tvarka perskaičiuotų valstybinių pensijų, kurių skyrimas ir (arba) mokėjimas nesiejamas su asmens draudžiamosiomis pajamomis, rentų buvusiems sportininkams, dirbantiems kūno kultūros ir sporto srityje, kompensacinių išmokų teatrų ir koncertinių įstaigų darbuotojams bei šalpos kompensacijų gavėjams, kurie po išmokos paskyrimo turi pajamų, nuo kurių skaičiuojamos ir mokamos privalomosios valstybinio socialinio pensijų draudimo įmokos, arba gauna ligos (įskaitant darbdavio mokamas ligos dienas), motinystės, tėvystės, motinystės (tėvystės) socialinio draudimo pašalpas, mokamas pagal Ligos ir motinystės socialinio draudimo įstatymą, ligos dėl nelaimingo atsitikimo darbe arba profesinės ligos socialinio draudimo pašalpas, mokamas pagal Nelaimingų atsitikimų darbe ir profesinių ligų socialinio draudimo įstatymą (toliau šiame įstatyme šios pajamos ir pašalpos vadinamos draudžiamosiomis pajamomis), išskyrus asmenis, draudžiamus privalomuoju valstybiniu socialiniu pensijų draudimu pagal Valstybinių socialinio draudimo pensijų įstatymo 2 straipsnio 1 dalies 8 ir 9 punktus, mokama pensijos dalis, apskaičiuota taikant koeficientą, apskaičiuotą pagal šio įstatymo 2 priede nurodytą formulę, atsižvelgiant į tą mėnesį, už kurį mokama išmoka, gautų draudžiamųjų pajamų dydį, jeigu išmoka mokama už praėjusį mėnesį. Tuo atveju, kai išmoka mokama už einamąjį mėnesį, atsižvelgiama į praėjusio mėnesio draudžiamąsias pajamas.“

Taigi Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo 5 straipsnio 1 dalyje (2009 m. gruodžio 9 d. redakcija) buvo reguliuojamas *inter alia* perskaičiuotų valstybinių pensijų, be kita ko, pareigūnų ir karių valstybinių pensijų, mokėjimas asmenims, turintiems draudžiamųjų pajamų ir po pensijos paskyrimo draudžiamiesiems privalomuoju valstybiniu socialiniu pensijų draudimu (išskyrus asmenis, nurodytus Valstybinių socialinio draudimo pensijų įstatymo 2 straipsnio 1 dalies 8, 9 punktuose). Šiems asmenims pagal Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo 4 straipsnio 1 dalį perskaičiavus valstybines pensijas buvo mokama pensijos dalis, apskaičiuota taikant koeficientą, apskaičiuotą pagal to paties įstatymo 2 priede nustatytą formulę.

9.3. Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo 5 straipsnio 1 dalis (2009 m. gruodžio 9 d. redakcija) buvo keičiama Seimo 2010 m. vasario 11 d. priimtu Lietuvos Respublikos socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo 5 straipsnio pakeitimo įstatymu ir 2010 m. spalio 26 d. priimtu Lietuvos Respublikos socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo 1, 5, 7, 8 straipsnių pakeitimo ir papildymo įstatymu, tačiau joje nustatytas teisinis reguliavimas tiek, kiek juo buvo reguliuojamas *inter alia* perskaičiuotų valstybinių pensijų, be kita ko, pareigūnų ir karių valstybinių pensijų, mokėjimas asmenims, turintiems draudžiamųjų pajamų ir po pensijos paskyrimo draudžiamiesiems privalomuoju

valstybinio socialinio pensijų draudimu (išskyrus asmenis, nurodytus Valstybinių socialinio draudimo pensijų įstatymo 2 straipsnio 1 dalies 8, 9 punktuose), nepakito.

9.4. Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo 5 straipsnio 1 dalyje (2009 m. gruodžio 9 d., 2010 m. vasario 11 d., 2010 m. spalio 26 d. redakcijos) įtvirtintą teisinį reguliavimą aiškinant visuminio šiame įstatyme nustatyto teisinio reguliavimo kontekste, konstatuotina, kad juo, siekiant apriboti ekonomikos krizės nulemtą valstybės ir Valstybinio socialinio draudimo fondo biudžetų deficito didėjimą, buvo nustatyta laikina *inter alia* valstybinių pensijų, taigi ir pareigūnų ir karių valstybinių pensijų, perskaičiavimo ir mokėjimo tvarka, pagal kurią šios pensijos buvo sumažintos.

Šios konstitucinės justicijos bylos kontekste pažymėtina, kad Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo 5 straipsnio 1 dalyje (2009 m. gruodžio 9 d., 2010 m. vasario 11 d., 2010 m. spalio 26 d. redakcijos) nebuvo reguliuojamos valstybinių pensijų, taigi ir pareigūnų ir karių valstybinės pensijos, skyrimo ir mokėjimo sąlygos. Kaip minėta, šios sąlygos reguliuojamos Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatyme, *inter alia* jo 3 straipsnio 1 dalies (2007 m. sausio 18 d. redakcija) 1, 5 punktuose, 11 straipsnio 1 dalyje (2005 m. gegužės 19 d. redakcija), nustatytu teisiniu reguliavimu, kurio atitikties Konstitucijai tiek, kiek nurodyta, ginčijama šioje konstitucinės justicijos byloje.

Tad pagal Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo 5 straipsnio 1 dalyje (2009 m. gruodžio 9 d., 2010 m. vasario 11 d., 2010 m. spalio 26 d. redakcijos) nustatytą teisinį reguliavimą, siekiant apriboti ekonomikos krizės nulemtą valstybės ir Valstybinio socialinio draudimo fondo biudžetų deficito didėjimą, draudžiamųjų pajamų turintiems ir privalomuoju valstybinio socialinio pensijų draudimu draudžiamiems asmenims (išskyrus numatytąsias išimtis) buvo laikinai mokamos sumažintos pareigūnų ir karių valstybinės pensijos, kurios buvo paskirtos ir mokamos pagal minėtas Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo nuostatas.

10. Paminėtina, kad Konstitucinio Teismo 2012 m. vasario 6 d. nutarime, priimtame konstitucinės justicijos byloje, kurioje, kaip minėta, buvo tiriama *inter alia* Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo nuostatų atitikties Konstitucijai, šio įstatymo 5 straipsnio 1 dalis (2009 m. gruodžio 9 d., 2010 m. vasario 11 d., 2010 m. spalio 26 d. redakcijos) tiek, kiek joje nustatytas sumažintų valstybinių pensijų mokėjimas jų gavėjams, kurie po pensijos paskyrimo turi pajamų, nuo kurių skaičiuojamos ir mokamos privalomosios valstybinio socialinio pensijų draudimo įmokos, pripažinta prieštaravusia Konstitucijos 48 straipsnio 1 dalies nuostatai „Kiekvienas žmogus gali laisvai pasirinkti darbą bei verslą“.

Pažymėtina, kad toje konstitucinės justicijos byloje Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo 5 straipsnio 1 dalies (2009 m. gruodžio 9 d., 2010 m. vasario 11 d., 2010 m. spalio 26 d. redakcijos) atitikties Konstitucijai buvo tiriama tuo aspektu, kad tam tikrą darbą

dirbantiems asmenims, draudžiamiesiems privalomuoju valstybiniu socialiniu pensijų draudimu, vien dėl to, kad jie dirbo tam tikrą darbą, valstybinės pensijos buvo sumažintos daugiau nei nedirbantiems valstybinių pensijų gavėjams.

11. Paminėtina, kad Seimas 2012 m. birželio 30 d. priėmė Lietuvos Respublikos socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo 5, 8 straipsnių ir 2 priedo pripažinimo netekusiais galios įstatymą, išskyrus nustatytąją išimtį, įsigaliojusį 2012 m. rugsėjo 1 d., kurio 1 straipsniu Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo 5 straipsnį (2009 m. gruodžio 9 d., 2010 m. vasario 11 d., 2010 m. spalio 26 d. redakcijos) pripažino netekusiu galios.

II

1. Šioje konstitucinės justicijos byloje pareiškėjas ginčija Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatyme, Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinajame įstatyme įtvirtinto teisinio reguliavimo tiek, kiek juo nebuvo draudžiama teisėjams ir valstybės tarnautojams gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją, atitiktį Konstitucijos 52 straipsniui, konstituciniams teisinės valstybės, socialinės orientacijos, atsakingo valdymo principams.

2. Konstitucijos 52 straipsnyje nustatyta: „Valstybė laiduoja piliečių teisę gauti senatvės ir invalidumo pensijas, socialinę paramą nedarbo, ligos, našlystės, maitintojo netekimo ir kitais įstatymų numatytais atvejais.“

2.1. Konstitucinis Teismas ne kartą yra konstatavęs, kad Konstitucijos 52 straipsnyje yra nustatyti pensinio aprūpinimo ir socialinės paramos pagrindai, kad pagal Konstituciją įstatymu gali būti nustatytos ir kitokios, ne tik Konstitucijos 52 straipsnyje *expressis verbis* nurodytos, pensijos, kad Konstitucijos 52 straipsnyje tiesiogiai neįvardytos pensijos šiuo metu yra nustatytos, be kita ko, Valstybinių pensijų įstatyme ir kad įstatymu gali būti *inter alia* nustatytos pensijos už tam tikrą tarnybą Lietuvos valstybei.

2.2. Konstitucijos 52 straipsnyje tiesiogiai neįvardytos valstybinės pensijos savo prigimtimi ir pobūdžiu skiriasi nuo valstybinių socialinio draudimo pensijų: jos yra skiriamos asmenims už atliktą tarnybą ar nuopelnus Lietuvos valstybei, taip pat kaip kompensacija įstatyme nurodytiems nukentėjusiems asmenims ir mokamos iš valstybės biudžeto (*inter alia* 2003 m. liepos 4 d., 2010 m. birželio 29 d., 2012 m. vasario 6 d., 2015 m. gegužės 6 d., 2015 m. lapkričio 26 d. nutarimai); šių pensijų gavimas siejamas ne su nustatyto dydžio pensijų socialinio draudimo įmokomis, o su atitinkamu asmens statusu (tarnyba, nuopelnais ar kitomis aplinkybėmis, nuo kurių priklauso valstybinės pensijos skyrimas); įstatymų leidėjo diskrecija nustatant valstybinių pensijų skyrimą yra platesnė nei reglamentuojant kitas pensijas, jų skyrimo sąlygos gali būti labai įvairios ir priklausyti *inter alia* nuo tarnybos ypatumų, ekonominių valstybės išgalių (*inter alia* 2008 m. gruodžio 24 d., 2012 m. vasario 6 d., 2015 m. gegužės 6 d., 2015 m. lapkričio 26 d. nutarimai); įstatymų leidėjas, paisydamas Konstitucijos, gali nustatyti ir tam tikrus atvejus, kada valstybinė pensija asmeniui

neskiriama (esant įstatyme numatytoms aplinkybėms) (*inter alia* 2007 m. spalio 22 d., 2010 m. birželio 29 d., 2015 m. lapkričio 26 d. nutarimai); įstatymu, paisant Konstitucijos, galima nustatyti ir atvejus, kada paskirtoji valstybinė pensija nebemokama.

Konstitucinis Teismas ne kartą yra konstatavęs ir tai, kad nustatant, kokiems asmenims skiriama ir mokama valstybinė pensija, jos skyrimo ir mokėjimo pagrindus bei sąlygas, taip pat šios pensijos dydžius privalu paisyti konstitucinio socialinės darnos imperatyvo, teisingumo, protingumo ir proporcingumo principų; valstybinės pensijos skyrimas ir mokėjimas neturi tapti privilegija; jeigu įstatymų leidėjas, įstatymu nustatydamas tokio pensinio aprūpinimo pagrindus, asmenis, kuriems skiriamos ir mokamos šios pensijos, pensijų skyrimo ir mokėjimo sąlygas, taip pat pensijų dydžius, nepaisytų Konstitucijos (pavyzdžiui, valstybines pensijas skirtų asmenims, kuriems tokios pensijos negali būti skiriamos, nustatytų nepagrįstai didelius tokių pensijų dydžius arba nepagrįstas tokių pensijų skyrimo ir mokėjimo sąlygas), toks pensinis aprūpinimas pagal Konstituciją negalėtų būti ginamas (*inter alia* 2003 m. gruodžio 3 d., 2007 m. spalio 22 d., 2014 m. liepos 3 d., 2015 m. lapkričio 26 d. nutarimai).

2.3. Pareigūnų ir karių valstybinė pensija yra viena iš Konstitucijos 52 straipsnyje tiesiogiai neįvardytų pensijų rūšių. Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatyme įtvirtintos pareigūnų ir karių valstybinės pensijos paskirtis yra *inter alia* atlyginti už sudėtingą, atsakingą, dažnai rizikingą ir pavojingą asmens tarnybą valstybei (2008 m. gruodžio 24 d., 2013 m. vasario 22 d., 2015 m. gegužės 6 d. nutarimai); įstatymu nustačius tokią valstybinę pensiją, jos skyrimas ir gavimas turi būti siejamas būtent su asmens tarnyba Lietuvos valstybei (2013 m. vasario 22 d., 2015 m. gegužės 6 d. nutarimai).

Valstybinių pensijų ypatumai leidžia įstatymų leidėjui, atsižvelgiant į visas reikšmingas aplinkybes ir paisant Konstitucijos normų bei principų, nustatyti atitinkamas šių pensijų skyrimo sąlygas (*inter alia* 2008 m. gruodžio 24 d., 2010 m. birželio 29 d., 2012 m. vasario 6 d., 2015 m. gegužės 6 d., 2015 m. lapkričio 26 d. nutarimai).

Nustatant pareigūnų ir karių valstybinę pensiją už tarnybą negalima įtvirtinti tokio teisinio reguliavimo, pagal kurį asmuo į pensiją išeitų nepagrįstai anksti arba tokiai pensijai gauti būtų nustatytas nepagrįstai trumpas tarnybos ar darbo stažas, arba nustatant skiriamos pensijos dydį nebūtų atsižvelgiama į pareigūno ar kario darbo užmokesčio dydį, arba kitaip būtų pažeidžiami teisingumo, protingumo ir proporcingumo principai; neatsižvelgus į pareigūnų ir karių tarnybos specifiką, konkrečių pareigų pobūdį bei kitas reikšmingas aplinkybes, tokios pensijos skyrimas ir mokėjimas taptų privilegija ir toks pensinis aprūpinimas pagal Konstituciją negalėtų būti laiduojamas (2003 m. liepos 4 d., 2004 m. gruodžio 13 d., 2007 m. spalio 22 d., 2008 m. gruodžio 24 d. nutarimai).

Įstatymų leidėjas turi įgaliojimus nustatyti ir tokį teisinį reguliavimą, pagal kurį pareigūnų ir

karių valstybinė pensija nėra skiriama asmenims, neišėjusiems iš tarnybos, arba tokia pensija nėra mokama asmenims, kurie išėjo iš tarnybos ir kuriems buvo paskirta ir mokama pareigūnų ir karių valstybinė pensija, kai jie grįžta į tarnybą, už kurią skiriama ir mokama pareigūnų ir karių valstybinė pensija (2003 m. liepos 4 d. nutarimas).

2.4. Nagrinėjamos konstitucinės justicijos bylos kontekste pažymėtina, kad, atsižvelgiant į tai, jog įstatymų leidėjo diskrecija pagal Konstitucijos 52 straipsnį nustatant valstybines pensijas yra platesnė nei reglamentuojant kitas, šiame Konstitucijos straipsnyje tiesiogiai įvardytas, pensijas, jis, paisydamas Konstitucijos normų bei principų, *inter alia* konstitucinio socialinės darnos imperatyvo, atsakingo valdymo principo, gali nustatyti tokias tarnybos statutinėse valstybės institucijose socialines garantijas, *inter alia* valstybinę pensiją, kurios didintų tarnybos šiose institucijose patrauklumą ir skatintų asmenis, atitinkančius įstatymų nustatytus reikalavimus, stoti į ją.

Pažymėtina ir tai, kad įstatymų leidėjas, reguliuodamas tarnybą statutinėse valstybės institucijose pasirinkusių asmenų valstybinės pensijos skyrimo ir mokėjimo sąlygas, turėdamas tikslą užtikrinti efektyvią visos valstybės tarnybos, kitų iš valstybės ar savivaldybės biudžeto lėšų finansuojamų institucijų veiklą, *inter alia* siekdamas į jas pritraukti aukštą kvalifikaciją, specialių žinių ir didelę darbo patirtį turinčių statutinėse valstybės institucijose tarnavusių asmenų, paisydamas Konstitucijos normų bei principų, *inter alia* jau minėtų konstitucinio socialinės darnos imperatyvo, atsakingo valdymo principo, atsižvelgdamas į ekonomines valstybės išgales, gali nustatyti ir tokį teisinį reguliavimą, pagal kurį už tarnybą statutinėse valstybės institucijose asmenims skiriamos valstybinės pensijos būtų skiriamos ir mokamos ir tais atvejais, kai jie, išėję iš tarnybos šiose institucijose, dirba kitą iš valstybės ar savivaldybės biudžeto lėšų apmokamą darbą. Toks pagal įstatymų leidėjo diskreciją nustatytas už tarnybą statutinėse valstybės institucijose mokamos valstybinės pensijos skyrimas ir mokėjimas pagal Konstituciją pats savaime nelaikytinas privilegija.

III

Dėl Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 3 straipsnio 1 dalies (2007 m. sausio 18 d. redakcija) 1, 5 punktų, 11 straipsnio 1 dalies (2005 m. gegužės 19 d. redakcija) atitikties Konstitucijai

1. Minėta, kad pareiškėjas prašo ištirti, ar Konstitucijos 52 straipsniui, konstituciniams teisinės valstybės, socialinės orientacijos, atsakingo valdymo principams neprieštaravo *inter alia* Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo:

– 3 straipsnio 1 dalies (2007 m. sausio 18 d. redakcija) 1 punkto nuostata „Pareigūnų ir karių valstybinė pensija skiriama ir išmokama išėjusiems iš tarnybos šio įstatymo 1 straipsnyje nurodytiems pareigūnams ir kariams <...> išstarnavusiems vidaus reikalų <...> sistemose <...> 20 ir daugiau metų“ tiek, kiek ja nebuvo draudžiama teisėjams gauti pareigūnų ir karių valstybinę

pensiją,

– 3 straipsnio 1 dalies (2007 m. sausio 18 d. redakcija) 5 punktą tiek, kiek juo nebuvo draudžiama valstybės tarnautojams gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją,

– 11 straipsnio 1 dalis (2005 m. gegužės 19 d. redakcija) tiek, kiek ja nebuvo draudžiama teisėjams ir valstybės tarnautojams gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją.

2. Pasak pareiškėjo, įstatymų leidėjas turi konstitucinę pareigą nustatyti tokį teisinį reguliavimą, pagal kurį asmenims, neišėjusiems ne tik iš tarnybos, už kurią skiriama ir mokama pareigūnų ir karių valstybinė pensija, bet ir apskritai iš valstybės (viešosios) tarnybos, kuri išlaikoma iš valstybės ir savivaldybių biudžetų ir pagal Konstituciją konstitucinės paskirties požiūriu yra vientisa – turi užtikrinti viešąjį interesą, valstybinės pensijos negali būti skiriamos, o paskirtosios – mokamos, be kita ko, teisėjams ir valstybės tarnautojams, nes tai būtų privilegija.

Pažymėtina, kad pareiškėjas ginčijamo teisinio reguliavimo atitikimą konstituciniams teisinės valstybės, socialinės orientacijos, atsakingo valdymo principams grindžia teiginiais ir argumentais, kurie neatsiejami nuo jo argumentų dėl to paties teisinio reguliavimo atitikties Konstitucijos 52 straipsniui.

3. Minėta, kad pagal Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 3 straipsnio 1 dalies (2007 m. sausio 18 d. redakcija) 1, 5 punktuose, 11 straipsnio 1 dalyje (2005 m. gegužės 19 d. redakcija) nustatytą teisinį reguliavimą pareigūnų ir karių valstybinė pensija pareigūnams ir kariams galėjo būti skiriama ir mokama tik tada, kai jie buvo išėję iš tarnybos, t. y. nustoję eiti atitinkamas pareigūno, kario pareigas, ir atitiko kitas įstatyme nustatytas sąlygas (buvo ištarnavę vidaus reikalų ir kitose nurodytose sistemose (muitinės sistemoje dirbdami tik tam tikrą darbą) bei institucijose 20 ir daugiau metų arba 5 ir daugiau metų, bet mažiau nei 20 metų ir sukakę įstatymų arba statutų nustatytą išleidimo į atsargą amžių (jei toks amžius nenustatytas, – senatvės pensijos amžių)); minėta pensija nebuvo mokama pareigūnams ir kariams, atitikusiems įstatyme nustatytas pareigūnų ir karių valstybinės pensijos skyrimo sąlygas, tačiau neišėjusiems iš tarnybos, už kurią skiriama pareigūnų ir karių valstybinė pensija, arba grįžusiems į ją.

Minėta ir tai, kad nei pareiškėjo ginčijamuose Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 3 straipsnio 1 dalies (2007 m. sausio 18 d. redakcija) 1, 5 punktuose, 11 straipsnio 1 dalyje (2005 m. gegužės 19 d. redakcija), nei kuriose nors kitose šio įstatymo nuostatose nebuvo nustatyta, kad pareigūnų ir karių valstybinė pensija nėra skiriama ir (arba) mokama teisę ją gauti turintiems pareigūnams ir kariams, jeigu jie, išėję iš tarnybos, už kurią skiriama ir mokama pareigūnų ir karių valstybinė pensija, dirba kitą darbą, *inter alia* eina teisėjo, valstybės tarnautojo pareigas.

4. Sprendžiant, ar Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 3 straipsnio 1 dalies (2007 m. sausio 18 d. redakcija) 1, 5 punktuose, 11 straipsnio 1 dalyje (2005 m. gegužės 19 d. redakcija) nustatytas teisinis reguliavimas neprieštarauja Konstitucijos 52 straipsniui,

konstituciniams teisinės valstybės, socialinės orientacijos, atsakingo valdymo principams, pažymėtina, kad, kaip minėta, pagal Konstituciją:

– valstybinių pensijų ypatumai leidžia įstatymų leidėjui, atsižvelgiant į visas reikšmingas aplinkybes ir paisant Konstitucijos normų bei principų, nustatyti atitinkamas pareigūnų ir karių valstybinės pensijos skyrimo sąlygas;

– įstatymų leidėjo diskrecija nustatant valstybinių pensijų skyrimą yra platesnė nei reglamentuojant kitas pensijas, jų skyrimo sąlygos gali būti labai įvairios ir priklausyti *inter alia* nuo tarnybos ypatumų, ekonominių valstybės išgalių;

– įstatymų leidėjas turi įgaliojimus nustatyti ir tokį teisinį reguliavimą, pagal kurį pareigūnų ir karių valstybinė pensija nėra skiriama asmenims, neišėjusiems iš tarnybos, arba tokia pensija nėra mokama asmenims, kurie išėjo iš tarnybos ir kuriems buvo paskirta ir mokama pareigūnų ir karių valstybinė pensija, kai jie grįžta į tarnybą, už kurią skiriama ir mokama pareigūnų ir karių valstybinė pensija;

– įstatymų leidėjas, reguliuodamas tarnybą statutinėse valstybės institucijose pasirinkusių asmenų valstybinės pensijos skyrimo ir mokėjimo sąlygas, turėdamas tikslą užtikrinti efektyvią visos valstybės tarnybos, kitų iš valstybės ar savivaldybės biudžeto lėšų finansuojamų institucijų veiklą, *inter alia* siekdamas į jas pritraukti aukštą kvalifikaciją, specialių žinių bei didelę darbo patirtį turinčių statutinėse valstybės institucijose tarnavusių asmenų, paisydamas Konstitucijos normų bei principų, *inter alia* konstitucinio socialinės darnos imperatyvo, atsakingo valdymo principo, atsižvelgdamas į ekonomines valstybės išgales, gali nustatyti ir tokį teisinį reguliavimą, pagal kurį už tarnybą statutinėse valstybės institucijose asmenims skiriamos valstybinės pensijos būtų skiriamos ir mokamos ir tais atvejais, kai jie, išėję iš tarnybos šiose institucijose, dirba kitą iš valstybės ar savivaldybės biudžeto lėšų apmokamą darbą; toks už tarnybą statutinėse valstybės institucijose mokamos valstybinės pensijos skyrimas ir mokėjimas pagal Konstituciją pats savaime nelaikytinas privilegija.

5. Taigi konstatuotina, jog, atsižvelgiant į tai, kad pagal Konstituciją, *inter alia* jos 52 straipsnį, įstatymų leidėjas turi plačią diskreciją reguliuoti valstybinių pensijų, be kita ko, pareigūnų ir karių valstybinės pensijos, skyrimo ir mokėjimo sąlygas, iš Konstitucijos nekyla įstatymų leidėjo pareiga, kaip teigia pareiškėjas, ginčijamose Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo nuostatose nustatyti tokį teisinį reguliavimą, pagal kurį pareigūnų ir karių valstybinė pensija neskiriama, o paskirtoji – nemokama asmenims, išėjusiems iš tarnybos, už kurią skiriama ir mokama pareigūnų ir karių valstybinė pensija, bet dirbantiems kitą iš valstybės ar savivaldybės biudžeto lėšų apmokamą darbą, be kita ko, einantiems teisėjo, valstybės tarnautojo pareigas. Vien tai, kad pareigūnų ir karių valstybinė pensija, kurios paskirtis, kaip minėta, yra *inter alia* atlyginti už sudėtingą, atsakingą, dažnai rizikingą ir pavojingą asmens tarnybą valstybei, ir teisėjo atlyginimas

ar valstybės tarnautojo darbo užmokestis, kurie mokami už darbą tam pačiam asmeniui ir tuo pačiu metu, yra mokami iš valstybės ar savivaldybės biudžeto lėšų, nėra pagrindas teigti, kad pareigūnų ir karių valstybinės pensijos skyrimas ir mokėjimas asmenims, išėjusiems iš tarnybos, už kurią skiriama ir mokama pareigūnų ir karių valstybinė pensija, ir einantiems, be kita ko, teisėjo, valstybės tarnautojo pareigas, yra privilegija.

Vadinasi, nėra pagrindo teigti, kad teisiniu reguliavimu, nustatytu Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 3 straipsnio 1 dalies (2007 m. sausio 18 d. redakcija) 1 punkte tiek, kiek juo nebuvo draudžiama teisėjams gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją, 5 punkte tiek, kiek juo nebuvo draudžiama valstybės tarnautojams gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją, 11 straipsnio 1 dalyje (2005 m. gegužės 19 d. redakcija) tiek, kiek ja nebuvo draudžiama teisėjams ir valstybės tarnautojams gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją, nepaisyta iš Konstitucijos 52 straipsnio, konstitucinio teisinės valstybės, socialinės orientacijos, atsakingo valdymo principų kylančių reikalavimų.

6. Atsižvelgiant į išdėstytus argumentus, darytina išvada, kad Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 3 straipsnio 1 dalies (2007 m. sausio 18 d. redakcija) 1 punkto nuostata „Pareigūnų ir karių valstybinė pensija skiriama ir išmokama išėjusiems iš tarnybos šio įstatymo 1 straipsnyje nurodytiems pareigūnams ir kariams <...> išstarnavusiems vidaus reikalų <...> sistemose <...> 20 ir daugiau metų“ tiek, kiek ja nebuvo draudžiama teisėjams gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją, 5 punktas tiek, kiek juo nebuvo draudžiama valstybės tarnautojams gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją, 11 straipsnio 1 dalis (2005 m. gegužės 19 d. redakcija) tiek, kiek ja nebuvo draudžiama teisėjams ir valstybės tarnautojams gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją, neprieštaravo Konstitucijos 52 straipsniui, konstituciniams teisinės valstybės, socialinės orientacijos, atsakingo valdymo principams.

7. Kartu pažymėtina, kad, kaip minėta, Teisėjų atlyginimų, Valstybės tarnybos, Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymuose nustatytu teisiniu reguliavimu sudaromos prielaidos susiklostyti tokioms teisinėms situacijoms, kai asmuo, kuriam mokama pareigūnų ir karių valstybinė pensija, eina teisėjo arba valstybės tarnautojo pareigas, išskyrus tokias valstybės tarnautojo pareigas, už kurias skiriama ir mokama pareigūnų ir karių valstybinė pensija, ir jam už tuos pačius išstarnautus Lietuvos valstybei metus (tarnybos stažą) yra mokama ir pareigūnų ir karių valstybinė pensija (jos dalis), ir atlyginimo (darbo užmokesčio) sudedamoji dalis – priedas už išstarnautus Lietuvos valstybei metus (tarnybos stažą). Toks teisinis reguliavimas, kai už tuos pačius išstarnautus metus mokama ir minėta valstybinė pensija, ir atlyginimo (darbo užmokesčio) priedas, nėra nepriekaištingas, jis koreguotinas.

IV

Dėl Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo 5 straipsnio 1 dalies (2009 m. gruodžio 9 d., 2010 m. vasario 11 d., 2010 m. spalio 26 d. redakcijos) atitikties Konstitucijai

1. Minėta, kad pareiškėjas prašo ištirti, ar Konstitucijos 52 straipsniui, konstituciniams teisinės valstybės, socialinės orientacijos, atsakingo valdymo principams neprieštaravo *inter alia* Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo 5 straipsnio 1 dalis (2009 m. gruodžio 9 d., 2010 m. vasario 11 d., 2010 m. spalio 26 d. redakcijos) tiek, kiek ja nebuvo draudžiama teisėjams ir valstybės tarnautojams gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją.

2. Pažymėtina, kad pareiškėjas savo abejonę dėl Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo 5 straipsnio 1 dalies atitikties Konstitucijai grindžia tais pačiais argumentais, kaip ir dėl Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo nuostatų atitikties Konstitucijai.

3. Minėta, kad Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinasis įstatymas buvo priimtas siekiant apriboti ekonomikos krizės nulemtą valstybės ir Valstybinio socialinio draudimo fondo biudžetų deficito didėjimą, kad siekiant šio tikslo šio įstatymo 5 straipsnio 1 dalyje (2009 m. gruodžio 9 d., 2010 m. vasario 11 d., 2010 m. spalio 26 d. redakcijos) buvo nustatyta laikina *inter alia* valstybinių pensijų, taigi ir pareigūnų ir karių valstybinių pensijų, perskaičiavimo ir mokėjimo tvarka, pagal kurią šios pensijos buvo sumažintos.

Minėta ir tai, kad Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo 5 straipsnio 1 dalyje (2009 m. gruodžio 9 d., 2010 m. vasario 11 d., 2010 m. spalio 26 d. redakcijos) nebuvo reguliuojamos valstybinių pensijų, *inter alia* pareigūnų ir karių valstybinių pensijų, skyrimo ir mokėjimo sąlygos; jos buvo reguliuojamos Pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatyme, *inter alia* jo 3 straipsnio 1 dalies (2007 m. sausio 18 d. redakcija) 1, 5 punktuose, 11 straipsnio 1 dalyje (2005 m. gegužės 19 d. redakcija), kuriuose nustatytas teisinis reguliavimas, kaip konstatuota šiame Konstitucinio Teismo nutarime, tiek, kiek jį ginčijo pareiškėjas, neprieštaravo Konstitucijai.

Taigi Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo 5 straipsnio 1 dalyje (2009 m. gruodžio 9 d., 2010 m. vasario 11 d., 2010 m. spalio 26 d. redakcijos) įtvirtintas teisinis reguliavimas yra iš esmės kitoks ir ne tik nereguliuoja santykių, kurių teisinį reguliavimą nurodyta apimtimi pareiškėjas ginčija, bet ir nėra skirtas tokiems santykiams reguliuoti. Vadinasi, šioje bylos dalyje nėra tyrimo dalyko.

4. Konstitucinio Teismo įstatymo 80 straipsnio, kuriuo reglamentuojamas Konstitucinio Teismo atsisakymas nagrinėti paklausimą, 2 dalyje nustatyta, kad jeigu paklausimo nagrinėjimo metu nebelieka nagrinėjimo dalyko, Konstitucinis Teismas šiuo pagrindu nutraukia pradėtą teiseną. Kaip Konstitucinis Teismas ne kartą yra konstatavęs, ši Konstitucinio Teismo įstatymo nuostata

mutatis mutandis taikytina ir prašymų ištirti teisės akto atitiktį Konstitucijai (kitam aukštesnės galios teisės aktui) nagrinėjimui bei atitinkamų sprendimų priėmimui.

Pagal Konstitucinio Teismo įstatymo 69 straipsnio 3 dalį, jeigu atsisakymo nagrinėti prašymą pagrindai buvo nustatyti pradėjus nagrinėti bylą Konstitucinio Teismo posėdyje, priimamas sprendimas nutraukti bylą.

5. Atsižvelgiant į išdėstytus argumentus, šios konstitucinės justicijos bylos dalis dėl pareiškėjo Vilniaus apygardos administracinio teismo prašymo ištirti, ar Socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo 5 straipsnio 1 dalis (2009 m. gruodžio 9 d., 2010 m. vasario 11 d., 2010 m. spalio 26 d. redakcijos) tiek, kiek ja nebuvo draudžiama teisėjams ir valstybės tarnautojams gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją, neprieštaravo Konstitucijos 52 straipsniui, konstituciniams teisinės valstybės, socialinės orientacijos, atsakingo valdymo principams, nutrauktina.

Vadovaudamasis Lietuvos Respublikos Konstitucijos 102, 105 straipsniais, Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo įstatymo 1, 53, 54, 55, 56, 69 straipsniais, Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas

nutaria:

1. Pripažinti, kad Lietuvos Respublikos pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 3 straipsnio 1 dalies (2007 m. sausio 18 d. redakcija; Žin., 2007, Nr.8-314) 1 punkto nuostata „Pareigūnų ir karių valstybinė pensija skiriama ir išmokama išėjusiems iš tarnybos šio įstatymo 1 straipsnyje nurodytiems pareigūnams ir kariams <...> ištarnavusiems vidaus reikalų <...> sistemose <...> 20 ir daugiau metų“ tiek, kiek ja nebuvo draudžiama teisėjams gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją, neprieštaravo Lietuvos Respublikos Konstitucijai.

2. Pripažinti, kad Lietuvos Respublikos pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo 3 straipsnio 1 dalies (2007 m. sausio 18 d. redakcija; Žin., 2007, Nr. 8-314) 5 punktas tiek, kiek juo nebuvo draudžiama valstybės tarnautojams gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją, neprieštaravo Lietuvos Respublikos Konstitucijai.

3. Pripažinti, kad Lietuvos Respublikos pareigūnų ir karių valstybinių pensijų įstatymo (2005 m. gegužės 19 d. redakcija; Žin., 2005, Nr.71-2558) 11 straipsnio 1 dalis tiek, kiek ja nebuvo draudžiama teisėjams ir valstybės tarnautojams gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją, neprieštaravo Lietuvos Respublikos Konstitucijai.

4. Nutraukti bylos dalį pagal pareiškėjo Vilniaus apygardos administracinio teismo prašymą ištirti, ar Lietuvos Respublikos socialinių išmokų perskaičiavimo ir mokėjimo laikinojo įstatymo 5 straipsnio 1 dalis (2009 m. gruodžio 9 d. redakcija, Žin., 2009, Nr. 152-6820; 2010 m. vasario 11 d. redakcija, Žin., 2010, Nr. 23-1070; 2010 m. spalio 26 d. redakcija, Žin., 2010, Nr. 132-6717)

ties, kiek ja nebuvo draudžiama teisėjams ir valstybės tarnautojams gauti pareigūnų ir karių valstybinę pensiją, neprieštaravo Lietuvos Respublikos Konstitucijos 52 straipsniui, konstituciniams teisinės valstybės, socialinės orientacijos, atsakingo valdymo principams.

Šis Konstitucinio Teismo nutarimas yra galutinis ir neskundžiamas.

Konstitucinio Teismo teisėjai

Elvyra Baltutytė

Vytautas Greičius

Danutė Jočienė

Pranas Kuconis

Gediminas Mesonis

Vytas Milius

Egidijus Šileikis

Algirdas Taminskas

Dainius Žalimas